

ИЛЮСТРАВАНО ДЕТСКО ВЕСТНИЧЕ

ВЕНЕДИМЪ ПОЛЯКИНЪ
ученикъ — София

Правъ е билъ дѣдо ми

— Слушай, чедо, думаше добриятъ ми дѣдо Полякинъ, не бива всичко да вършишъ на своя глава, зеръ родителитъ ти сж по-стари отъ тебе и много имъ е минало презъ главата, та изпълнявай съветитъ имъ.

— Ами, ами, ха, клатѣхъ недовѣрчиво глава азъ. . . стари глави!

Дѣдо ми ме изглеждаше нѣкакъ многозначително, поклащаше глава и казваше:

— Ще видишъ, ще видишъ, само да не бжде късно.

И право е било, да, Бога ми и добре, че не бѣше късно. . .

Въ нашете селце, знаете, имаше едно хлапе. Много ядове създаваше то на родителитъ си. Сутринъ майка му ще иде при леглото и ще почне:

— Хайде, сине, хайде, мама, стани де, я вижъ слънцето кжде се е дигнало.

— Е, ти сѣ това знаешъ, човѣкъ не може да си поспи! едва се не разплаче той.

Па думане, па милване, хеле най-после — стане. Облѣче се и почне да се върти изъ стаята. Бай Коста, човѣкътъ вѣчно заетъ съ работа, го изгледа тѣло и му извика:

— Какво си се развъртѣлъ бе?

— Те това си е моя работа, изплези ми се той.

А майка му, горката, едва разтребила кревата му, търчи при него и мило извика:

— Де Гошко, де мама, айде да се взмиешъ, чедо!

— А, сега па ще се миешъ! изкрѣска ѝ той, азъ, коскоджамити човѣкъ съмъ станалъ — изпѣчи се седемгодишното му хлапе — и вие сѣ ще ми заповѣдвате!

— А бе, мама, бива ли, сине, те хората нали за здраве се миятъ, почне пакъ да го увещава майка му.

— Я не гледамъ хората, а ти си гледай работата!

— Ама. . . — отвори уста майка му и току силниятъ гласъ на бай Коста затръска:

— Стига бе, каква е тая гюрунтия! Лалке, я си гледай работата! каже ѝ той, па грабне калпака си, прекръсти се и хайде изъ вратата по работа. Стрина Костовица го изгледа въ недоумение,

па вдигне отчаяно ржце и се махне. Това и чака Гошо, изсмѣе се той гласно, седне та се найде до насита, кривне калпака си и на единъ кракъ излѣзе изъ кжщи. Като турне ржцетъ си отзадъ, свирейки, почва да мисли въ какви диволи да прекара Божия день. . .

Единъ день къмъ обѣдъ, майка му, която бѣ твърде заета съ работа, го извика:

— Я слушай Гошко, иди па занеси на баща си ядене, защото съмъ заета, чедо!

Гошо я изгледа съ отчаяние:

— Чакъ на кошарата, а? . .

— Де айде, ще си направимъ една разходка изъ планината.

— Ама сѣ азъ ли, а? разрева се той.

Но, ще не ще, най-после трѣбваше да вземе яденето и, понеже не му се ходѣше пеша, счете за най-умно да да вземе магарето имъ Пунчо. Като се качи на него, той се запжти къмъ кошарата изъ чудно хубава природа. Дълбоки пропасти, разнообразни мирисливи цвѣта, дървета, чиста вода, пжтѣтъ сякашъ бѣ пжтъ за рая. Вървѣлъ бѣше половинъ часъ когато случайно се сѣти да намине къмъ другаря си Коцето. И, заралванъ отъ тази мисълъ, той кривна съ магарето. Не ходи много и ето че се показа хубава дървена кжща, построена върху полянка, обрасла съ трева, цвѣта, а наоколо заградена съ вѣковни дървета. Стигна Гошо до нея, слѣзе отъ магарето и почука на вратата. Почака малко и почука пакъ — никой. Тѣкмо мислѣше да си върви, ето че вратата се отвори и предъ него се показа Коцето, напилъ се до забрава съ вино.

— О, Гошенне! заплитайки се изрече той, страшно се радвамъ, знаешъ. . . дѣдо го нѣма, въ града е и азъ. . .

Не малко учуденъ, Гошо влѣзе съ яденето като предварително върза магарето. . .

Слънцето, изпълнило до край своя дългъ, бавно се спускаше задъ планината, когато Гошо пиянъ излѣзе отъ кжщата на другаря си. Отвърза магарето, качи се на него и се запжти къмъ дома.

— Карай Пунчо. . . — лигавѣше се той съ нагезала отъ виното глава. Хичъ

Безплатно приложение на
„Домакиня и майка“

Година VII

Брой 69

Уреждатъ СТРИНА ЛИНА и
ЧИЧО БОЯНЪ

Одобрено отъ Министерството на народното просвѣщение съ окръжно № 3830 отъ 11. XII. 1935 година

не мислѣше, че баща му е гладенъ. Кой му е кривъ като не е ялъ, айде де! Когато стигнаха до дивото дере, което се намираше подъ голѣми скали, Пунчо нѣкакъ се спѣна, наведе се и Гошо, не можейки да се задържи, падна отъ него. Търколи се по скалата и полетѣ надолу. . . Единъ мигъ ужасъ, нечовѣшки викъ и о, щастие, сякашъ самъ Богъ му подложи ржка. Той се закачи съ презрамкитъ и ризата за доста лебелъ клоиъ на едно дърво, което растѣше помежду скалата и увисна тамъ. Отъ тая силна уплаха Гошо съвсемъ изтрезнѣ, погледна надолу, едва сега разбра страшната си участь и горчиво заплака. А между това съвсемъ се стъмни и Пунчо, като видѣ сждбата на господаря си, сякашъ сви рамене и рече:

— Кой му е кривъ?

И бавно се запжти къмъ дома, следванъ отъ бледитъ лжчи на луната. . .

Когато бай Коста се прибра вкжщи, цѣлъ обзетъ отъ гнѣвъ, жена му, горката, едва не се побърка, когато ѝ каза, че Гошко не билъ идвалъ при него. Обзета отъ лошо предчувствие, тя излѣзе на двора и видѣ Пунчо, който кротко стоеше въ кошарата, а отъ сина ѝ ни следа. Писна тя, дойде бай Коста:

— Бре жена, шо ти е? завайка се той.

А стрина Костовица оплакваше Гошо като да бѣше умрѣлъ. Стекоха се съседитъ — ами сега, макаръ че имъ вършеше пакости, пакъ човѣщина е. И тръгнаха съ факли, вжжета и други работи. Търсиха го цѣха нощъ и най-после на сутринъта, слизайки въ дивото дере, бѣха сепнати отъ викове. Погледнаха нагоре ѝ отъ ужасъ коситѣ имъ настрѣхнаха. Надъ тѣхъ висѣше Гошо. . .

Спасиха го тѣ. Биха го родителитъ му тѣй, че едва не изгуби ума си. Но и безъ бой щѣше да се оправни, защото ясно видѣ до кжде стигна той като не слушаше родителитъ си.

Та правъ е билъ дѣдо ми, Богъ да го прости. . .

Зоологически опредѣления

Паунътъ е кокошка въ вечерно облѣкло съ шлейфъ.

Лѣвтъ е лошъ, защото той носи кожената намѣтка на жена си.